

Liquids

1997-2021

Karien Vandekerkhove

Om te beginnen is er het fragiele papier en de suggestie dat de vaalgroene fond - die een sfeer van lange gangen en kamers in ziekenhuizen oproept - deel uitmaken van het inhoudelijk discours, net als het ontsmettingsmiddel (iodine of mercurochroom) dat er op aangebracht wordt, terwijl het snelle droogproces van het caliumperoxide een vloeibaar en vervloeiend effect heeft. Het zijn technische gegevens die een groot belang hebben bij het tot stand komen van de reeks Liquids; ze maken deel uit van het oorzakelijk verband.

De portretten en het groene papier waarop ze aangebracht worden, zijn op quasi identieke manier verminkt door het ontsmettingsmiddel, wat in het ene geval een dilter van vlekken vormt, in het andere geval de abstracte en tegelijk tastbare identiteit van een emotie.

Voor de kunstenaars gaat het om onpersoonlijke portretten. Toch is onpersoonlijk het laatste waar je aan denkt; van emoties zou je net zo goed veronderstellen dat ze niet abstract zijn, zonder persoonlijke of herkenbare identiteit, maar in de reeks Liquids zijn ze dat wel, hoewel ze vaak zo intens en nadrukkelijk in beeld komen dat ze de iconografie zelf ondermijnen.

Die dubbelzinnigheid van het inhoudelijk discours is inherent aan de gebruikte materialen; de tekening wordt aangebracht met mercurochroom, bedoeld om te ontsmetten en infecties te behandelen; de ziekelijk groene kleur van het papier benadrukt dit aspect en krijgt geleidelijk aan, naarmate de reeks vordert, het karakter van een open ruimte die zich achter en net zo vaak in het portret bevindt. De aanvankelijk heel erg geladen en emotionele portretten - die geen portretten en al helemaal geen zelfportretten zijn - worden hierdoor tegelijk op een dwingende manier persoonlijk - ze dragen de persoonlijkheid van wie ze bekijkt - en onpersoonlijk, afstandelijk, universele iconen. Het gezicht, een gesluierd of versluierd portret, toont zich als masker; een niet uit te wissen afstand.

Naarmate de reeks vordert, neemt de introspectie toe en hierdoor ook het anonieme en universele van de portretten. De schokkende directheid krijgt een aura van afstandelijkheid. Van het gezicht blijft uiteindelijk alleen nog een geperforeerde contour, een abstract icoon.

Text : juni 2006, HANS VAN HEIRSEELE, artistiek directeur CROXHAPOX.